

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **X.**, státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
bytem X.
zastoupená advokátkou **JUDr. Vladimírou Pajerovou**
sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2022 č.j. OAM-68684-46/ZM-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žalobkyninu žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle ust. § 44a odst. 11 ve spojení s ust. § 46e odst. 1 a s ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí tím, že mu v průběhu řízení byla Policí ČR poskytnuta informace vztahující se k žalobkyni, a to v režimu utajení (stupeň „VYHRAZENÉ“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), z jejíhož obsahu vyplývá, že žalobkyně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, respektive existuje důvodné nebezpečí, že by tak mohla učinit.
3. Žalovaný shledal předmětnou informaci dostatečně podrobnou a věrohodnou, neboť obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje jednání žalobkyně, kdy takové jednání je popsáno ve vztahu ke konkrétním skutečnostem a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, působí též přesvědčivě. Popisované jednání žalobkyně má žalovaný za relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí narušení veřejného pořádku na území České republiky, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Utajovaná informace obsahuje skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně může být zapojena do páčání určité formy trestné činnosti. Popisované skutečnosti, se kterými by mohla být žalobkyně obeznámena, mohou být v rozporu s normami, které se, vedle norem právních, považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického státu a společnosti. Věrohodnost a přesvědčivost informací vzal žalovaný za podpořenou i podklady, které jsou součástí správního spisu, jako protokol o výsledku žalobkyně ze dne 15. 3. 2022, a podklady z veřejně dostupných zdrojů, konkrétně tak výpisy z obchodního a živnostenského rejstříku a sbírek listin.
4. Z tohoto důvodu byl vyhotoven záznam do spisu v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kde bylo uvedeno, že zjištěné osobní jednání žalobkyně představuje nebezpečí veřejnému pořádku na území České republiky, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně může ve svém základě působit proti jednotlivci, ale i proti celospolečenským zájmům, přičemž se tak nemusí nutně sestávat příkladně ze spáchání zločinů, ve kterých je přímo užito násilí proti jednotlivci či skupině, ale i ty nenásilné činy nebo jednání, které mají hlubší přesah do společnosti. Za příklad takových jednání, tedy narušení základních právních norem, tak může být považována i hospodářská kriminalita, která je ve své podstatě kriminalitou nenásilnou s mimořádným sociálním a ekonomickým dopadem na vnitřní stabilitu státu.
5. K vyložení pojmů „veřejný pořádek“ či „závažné narušení veřejného pořádku“ žalovaný uvedl, že vycházel z vymezení pojmu judikaturou soudů, závažnost narušení veřejného pořádku zkoumal ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty není nutné, aby svým jednáním cizinec přímo veřejný pořádek narušoval, ale dostačuje, aby jeho jednání či chování bylo způsobilé narušit veřejný pořádek. Vyhodnocením utajované informace společně s podkladovými materiály založenými ve spise má žalovaný za to, že existuje důvodné nebezpečí, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je tedy dán důvod pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný podotkl, že z utajované informace je patrné, že existuje riziko, že se žalobkyně podílí na popisovaném jednání, které by mohlo být nežádoucí pro společnost, tudíž lze mít za to, že je naplněn požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku z její strany.

6. K přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že v případě jako je tento, kdy pobyt žalobkyně na území představuje možné narušení veřejného pořádku, by k nezrušení pobytového oprávnění mohlo dojít pouze tehdy, kdyby zásah do soukromého či rodinného života byl skutečně mimořádně závažný. V této souvislosti k žalobkynině soukromému a rodinnému životu žalovaný zjistil, že žalobkyně pobývá na území od února 2019, společně s manželem, který zde od dubna 2018 realizuje zaměstnaneckou kartu, a s dvěma nezletilými syny, jejichž pobytové oprávnění je navázáno na otce, u všech je státní příslušnost Ázerbájdžánská republika. Žalobkyně je na území ekonomicky aktivní, s rodinou žije v nemovitosti patřící obchodní společnosti, v níž žalobkyně vlastní podíl. Manžel žalobkyně je zaměstnaný v oblasti financí, dle účastnické výpovědi žalobkyně by dokázal rodinu uživit. Žalobkyně má v Ázerbájdžánu matku a sestru, jezdí za nimi několikrát ročně, a má tam ve vlastnictví byty.
7. Žalovaný shledal, že nic nebrání, aby žalobkynina rodina s žalobkyní odcestovala a vedla tak společný život. Rodinné vazby tak nemusí být zpřetrhány. Pokud by žalobkyně vycestovala bez rodiny, dojde k určitému zásahu do rodinného života, nicméně to neovlivní pobytový status rodinných příslušníků na území, přičemž o děti se na území může postarat jejich otec. Žalovaný zohlednil i to, že žalobkyně na území pobývá teprve od února roku 2019, tedy nikoliv po dobu, která by mohla objektivně způsobit zpřetrhání vazeb k zemi původu, kam se žalobkyně několikrát ročně vrací za svou matkou a sestrou, a kde je majitelkou bytů. Také ostatní členové rodiny výrazně větší část svého života pobývali mimo území České republiky. Nelze tedy usuzovat, že by dosavadní pobyt na území z hlediska jeho délky znamenal významnou integraci žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na území České republiky. Také o nemovitost, kterou žalobkyně formou spoluvlastnictví obchodní společnosti spoluvlastní, se má na území kdo starat, neboť dalším spoluvlastníkem nemovitosti je žalobkynin otec, který na území přechodně pobývá. Ohledně příjmů z podnikání žalovaný na základě žalobkyniny účastnické výpovědi předpokládá, že nejsou vázány na konkrétní místo pobytu, ale je možné je vykonávat i na dálku. Dle žalovaného i případná započatá integrace žalobkyně do české společnosti, resp. její sociální a ekonomické vazby na území, nemůže převážet nad důvodem, pro který není vyhověno její žádosti o prodloužení doby platnosti její zaměstnanecké karty, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně je v produktivním věku, je zdravotně a pracovně způsobilá, tudíž v případě návratu do země původu zde není žádná překážka, proč by nemohla nastoupit do zaměstnání tam. Také pro syny by s ohledem na jejich věk a s ohledem na skutečnost, že téměř většinu svého života strávili mimo území České republiky (pravděpodobně tak v zemi jejich původu), by pro ně neměl být problém integrovat se opět do prostředí svého domovského státu. Za těchto okolností žalovaný shledal dopad napadeného rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života, a stejně tak dopad na její rodinu, s ohledem na kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřený, a rovněž nerozporný s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Popsané následky má

žalovaný rovněž za adekvátní důvodům, které žalovaného vedly k nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

Žaloba

8. Žalobkyně požadovala zrušení napadeného rozhodnutí.
9. V žalobě nejprve podrobně popsala skutkový stav včetně svých rodinných a finančních poměrů; vzhledem k obsahové podobnosti této části žaloby s popisem předestřeným žalobkyní v druhém žalobním bodu soud nepovažuje za nezbytné v narativní části rozsudku žalobkynin popis její situace rekapitulovat – to však neznamená, že by k ní soud nepřihlédl.
10. V prvním žalobním bodu pak žalobkyně namítla, že nebylo prokázáno důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla při svém pobytu na území České republiky závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek dle ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně má za to, že pokud je předmětná písemná informace Policie České republiky stěžejním a téměř výlučným důkazem pro vydání rozhodnutí, musí mít možnost vyjádřit se ke skutečnostem, kterých se informace týká. Žalobkyně však nebyla o tomto důkazu a procesu dokazování ani okrajově před jejím výsledkem informována, další výslech jí umožněn nebyl, čímž bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Žalobkyně nikdy nebyla vyrozuměna o skutečnosti, že by jakákoliv její činnost byla prováděna v rozporu s právem a nebylo o tom rozhodnuto v žádném správním ani trestním řízení. Žádné takové řízení nebylo proti žalobkyni ani zahájeno. Žalobkyně nemá žádný záznam v rejstříku trestů, nebylo proti ní zahájeno žádné soudní, exekuční či správní řízení o přestupku. Žalobkyně má za to, že i v tomto řízení je třeba uplatňovat zásadu presumpce nevinny. Z napadeného rozhodnutí navíc není zřejmé, zda podle žalovaného žalobkyně svým jednáním již závažným způsobem veřejný pořádek narušuje, či zda je zde „pouze“ důvodné nebezpečí, že by tak činit mohla.
11. Žalobkyně dále zpochybnila pravdivost a věrohodnost samotné písemné informace, neboť si není vědoma, že by v České republice páchala jakoukoliv nezákonnou činnost.
12. V druhém žalobním bodu žalobkyně namítla nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a porušení zejména ust. § 37 odst. 2 písm. a) a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobkyně namítla nedostatečnou vypovídací hodnotu svého výsledku, neboť jí při něm byly pokládány pouze stručné otázky. Žalobkyně v rámci svých odpovědí zejména uvedla, že v České republice žije s manželem a dětmi, které zde chodí do školy, jak ona, tak manžel v České republice pracují, že by s rodinou nemohla žít mimo Českou republiku, neboť zde má rodina již vybudované sociální i ekonomické zázemí, že do Ázerbájdžánu jezdí pouze jednou až dvakrát ročně atd. Na otázku, zda by manžel žalobkyně dokázal uživit rodinu, sice žalobkyně odpověděla kladně, nicméně žalobkyně v tu chvíli nebyla obeznámena s příjmy svého manžela. Ve skutečnosti by manžel sám se svým příjmem x Kč hrubého rodinu uživit nedokázal. Výdaje rodiny jsou kromě jídla, ošacení, studijních potřeb synů a kroužků zejm. výdaje na bydlení cca x Kč měsíčně a školné za oba syny ve výši cca x Kč ročně. Otec a matka žalobkyně vypomáhají s placením školného synům, neboť rodina žalobkyně jej sama hradit nezvládá. V případě povinnosti žalobkyně opustit Českou republiku, by manžel musel žalobkyni živit a platit jí ubytování v jiném státě, a to alespoň do doby, než by si

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

někde našla zaměstnání. Žalobkyně si však nedokáže představit, že by její rodina byla tímto způsobem rozdělena. Žalobkyně dále při výslechu nebyla dotazována a nemohla se vyjádřit např. ke svým rodinným a ekonomickým vazbám na zemi původu, ke skutečnosti, jaký dopad by mělo odstěhování žalobkyně na její syny. Žalobkyně vyzdvihla silnou citovou vazbu členů rodiny, zejména vztah žalobkyně a jejích nezletilých synů, kdy žalobkyně kvůli zaměstnání manžela syny vychovává téměř výlučně sama. Synové dělají vše pro to, aby nadále mohli studovat a zůstat v České republice, potřebují matku ke svému životu, která jim dodává potřebnou podporu a zázemí při studiu.

14. Žalobkyně trvala na tom, že jí měl být umožněn doplňující výslech, jak požadovala ve své žádosti adresované žalovanému ze dne 28. 4. 2022. Bylo primárně na žalobkyni, aby uvedla informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení její žádosti relevantní. V této souvislosti by žalobkyně v dodatečném výslechu sdělila mnohem detailnější relevantní informace, aby žalovaný mohl spolehlivě posoudit přiměřenost napadeného rozhodnutí.
15. Dle žalobkyně žalovaný vadně zhodnotil situaci, kdy by došlo k přestěhování celé rodiny, jako pouhý diskomfort. Ve skutečnosti by došlo k významnému negativnímu narušení a zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Napadené rozhodnutí velmi negativně naruší a zasáhne rodinný a soukromý život žalobkyně, jelikož si bude muset vybrat ze dvou možností, a to odstěhovat se z České republiky bez své rodiny, což nepochybně naruší rodinné vztahy a psychiku jednotlivých členů rodiny s tím, že manžel žalobkyně by nadále pracoval v České republice a snažil se živit děti a zpočátku i žalobkyni, než by našla ubytování a práci v jiném členském státu EU blízském ČR, žalobkyně si však nedokáže představit, jak by takovou situaci její rodina finančně zvládla; nebo odstěhovat se z České republiky společně s manželem a dětmi, s tím, že s celá rodina prakticky ocitne bez příjmů; synové by museli začít studovat v jiné zemi, což nepochybně negativně ovlivní jejich možnosti na budoucí uplatnění, žalobkyně navíc netuší, do jakého státu by se s rodinou přestěhovala, aby v něm s manželem dokázali najít práci, jelikož k zemi původu nemají téměř žádné citové ani ekonomické vazby a získat kvalitní pracovní místo je tam velmi obtížné. Obě možnosti žalobkyně považuje za likvidační pro rodinu, ať už z mentálního a citového nebo ekonomického hlediska.
16. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by nebyli dostatečně integrováni na území České republiky. Naopak s manželem zde pracují, veškeré jich příjmy pocházejí z České republiky. Žalobkyně se pokouší dorozumívat česky, synové chodí v České republice do školy, mají zde kamarády jak české, tak cizí národnosti, učí se český jazyk. Mladší syn žalobkyně se v létě účastní příměstského tábora. Žalobkyně uvedla, že se celá její rodina v České republice cítí jako doma, mají zde dlouholeté přátelé a známé. Žalobkyně jezdí do Ázerbájdžánu jednou až dvakrát ročně z důvodu společenské služby – návštěvy její matky a sestry. Ze skutečnosti, že žalobkyně a děti mají občanství Ázerbájdžánské republiky, nelze bez dalšího usuzovat, že žalobkyně má společně s celou rodinou možnost adekvátním způsobem rozvíjet rodinný život na území Ázerbájdžánské republiky. Pokud by došlo k přenesení rodinného života do domovského státu, byly by děti žalobkyně vytrženy z dosavadního života na území České republiky, kdy největším zájmem je jejich studium, a byly by nuceny se přizpůsobit zcela jinému sociálnímu a kulturnímu prostředí. Rodina žalobkyně má rovněž

velmi blízký vztah k jejímu otci, který v České republice podniká a se kterým se pravidelně v České republice vídají a společně tráví čas.

17. Dle žalobkyně žalovaný neprokázal, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval dopadem neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyně na její rodinu, zejm. na nezletilé syny. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, když nezohlednilo práva synů žalobkyně, kteří v České republice studují, mají zde vytvořeny vazby a plně přivykli místnímu způsobu života. Nutnost vycestování žalobkyně z České republiky by tak zjevně nepřiměřeně ovlivnila taktéž nezletilé syny žalobkyně, kteří ke svému životu svou matku potřebují.
18. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně dle svého přesvědčení na území České republiky neprovádí žádnou protiprávní činnost, přičemž o tomto nebyla žádným správním orgánem či orgánem činným v trestním řízení vyrozuměna, nemůže být napadené rozhodnutí přiměřené důvodu neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, tj. údajnému jednání žalobkyně zapříčiňujícímu důvodné podezření, že žalobkyně závažně narušuje veřejný pořádek.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
20. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že žalobkyni o existenci utajované informace jako podkladu pro vydání rozhodnutí informoval, a to tím, že splnil svou povinnost stanovenou v ust. § 36 odst. 3 správního řádu a umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí. Této možnosti žalobkyně využila. Součástí spisového materiálu je záznam o existenci utajované informace a o tom, že bude podkladem pro vydání rozhodnutí, včetně sdělení, co z této informace vyplývá. Výslech žalobkyně byl konán mimo jiné proto, aby bylo ověřeno, zda vůbec má smysl činit utajovanou informaci podkladem pro vydání rozhodnutí, zda se výsledkem podaří ověřit některé skutečnosti uvedené v utajované informaci, zda rodinná situace žalobkyně není natolik výjimečná, že by neprodloužení platnosti její zaměstnanecké karty nutně znamenalo nepřiměřený zásah do života rodiny. Chtěla-li se žalobkyně k obsahu utajované informace vyjádřit, mohla tak učinit písemně a nebylo nutné za tímto účelem znovu provádět výslech, což navíc žalobkyně ani nenavrhovala a ani neuváděla žádnou konkrétní skutečnost, která by měla být jejím dalším výsledkem objasněna.
21. Žalovaný si je vědom obtížnosti vyjádření se podkladu pro vydání rozhodnutí, jehož přesný obsah žalobkyně nezná. Nicméně žalovaný v záznamu, ve kterém žalobkyni informoval o existenci utajované informace jako podkladu pro vydání rozhodnutí, uvedl, že žalobkyně představuje nebezpečí veřejnému pořádku České republiky a že původ tohoto nebezpečí spočívá činnosti hospodářské, která má znaky trestného činu.
22. Žalovaný uvedl, že důvodem neprodloužení povolení k pobytu v případě žalobkyně není skutečnost, že by spáchala úmyslný trestný čin a byla za to soudem pravomocně odsouzena, ale je to nebezpečí, které její dosavadní jednání představuje pro veřejný pořádek a toto nebezpečí je závažné s ohledem na to, že se lze důvodně domnívat, že se podílí na jednání,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteřé nese znaky trestného činu. Žalovaný posoudil poskytnutou informaci z hlediska její věrohodnosti, kdy toto vyhodnocení do té míry, do které mu to povinnost zachovávat mlčenlivost o obsahu utajované informace dovolovala, shrnul i v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

23. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobkyně sice při výsledku nebyla přímo dotazována na své rodinné a ekonomické vazby v zemi původu, ale sama v průběhu výsledku uvedla, že její rodina žije v části v Ázerbajdžánu že ona tam má majetek, včetně neupřesněného počtu bytů. Na konci výsledku byla žalobkyně dotázána, zda chce ke své výpovědi něco dodat, měla tedy možnost uvést a rozvést skutečnosti tvrzené v žalobě. Mohla tak učinit i v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. To však neučinila a činí tak až v žalobě samotné.
24. Jde-li o příjem rodiny na území, žalovaný má příjem manžela žalobkyně za vysoce nadprůměrný a je na rodině, jakým způsobem případně zredukuje svoje výdaje, aby nadprůměrný příjem manžela žalobkyně pokryl jejich náklady v nové situaci. Žalovaný chápe citelnost zásahu rozhodnutí do života rodiny žalobkyně, ať již se rodina rozhodne vrátit do země původu nebo bude žít v části odloučeně. Ostatně to, že rodič a dítě žijí v různých státech, není v rozporu s žalobkyní zmiňovanou Úmluvou o právech dítěte, tato úmluva v čl. 9, 10 s takovou situací výslovně počítá. Ani z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv nelze dovodit právo cizinců na to, aby smluvní státy respektovaly jejich volbu státu, ve kterém chtějí vést rodinný život. Navíc je to žalobkyně sama, která se svým jednáním do této situace dostala sama, je to ona, kdo za pobytu na území České republiky participuje na činnosti, která nese znaky trestného činu.

Jednání před soudem

25. Před ústním jednáním, dne 12. 2. 2024, se všichni členové senátu 6 A seznámili s utajovanými informacemi vedenými žalovaným pod sp. zn. V1/2022-OAM v zabezpečené místnosti soudu.
26. Při jednání konaném před soudem dne 28. 2. 2024 žalobkyně i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. Zástupkyně žalobkyně zejména vyloučila, že by žalobkyně byla účastna činnosti způsobilé narušit veřejný pořádek, zdůraznila, že s žalobkyní není vedeno žádné řízení s orgány veřejné moci, upozornila, že manžel žalobkyně má povolení k trvalému pobytu a synové o něj mají zažádáno. Žalovaný k tomu poznamenal, že o žádosti obou synů má být podle jeho informací rozhodnuto kladně, to však stanovisko žalovaného ve věci žalobkyně nemění.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. V předmětné věci je podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným otázka, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyninu žádost o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty) zamítl na základě obsahu utajované informace.
29. Při posouzení soud vyšel zejména z následujících právních předpisů.
30. Podle ust. § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
31. Podle ust. § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
32. Podle ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g) h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
33. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).
34. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
35. Podle ust. § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců se písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí, není tato informace součástí správního spisu.
36. Podle ust. § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
37. Podle ust. § 50 odst. 1 správního řádu jako podklad pro rozhodnutí může správní orgán užít informace jiného orgánu veřejné moci.

38. Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
39. Městský soud v Praze se nejdříve zabýval otázkou úplnosti, věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací. Důvody, pro které je nutné trvat na tom, aby utajované informace použité ve správním řízení jako podklad pro rozhodnutí vykazovaly znaky věrohodnosti, přesvědčivosti a umožňovaly jejich verifikaci, již zevrubně vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2018, č.j. 1 Azs 439/2017-57. Tato otázka je důležitá především z toho důvodu, že sám účastník řízení nemůže žádným způsobem oponovat obsahu utajovaných informací, např. nemůže namítat, že se určité skutečnosti nestaly či že se staly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí tyto skutečnosti verifikovat a aprobovat jejich věrohodnost a relevanci. Je to tedy správní soud, který v tzv. plné jurisdikci přezkoumává nejen zákonnost rozhodnutí správních orgánů, ale také věcnou správnost skutkových zjištění a právních závěrů správních orgánů, tedy v daném případě naplnění podmínky existence důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud je tedy garantem toho, že nebude svévolně a bez spolehlivých skutkových důvodů nakládáno s osudy lidí. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č.j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS).
40. Městský soud v Praze se s utajovanými informacemi seznámil a dospěl k závěru, že informace obsažené v utajované části správního spisu jsou z hlediska požadavků na přesvědčivost, přesnost a věrohodnost pro účely tohoto správního řízení dostačující. Tyto informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, jsou dostatečně konkrétní, komplexní, vzájemně se doplňují a potvrzují. Soud tak dospěl k závěru, že informace poskytují názorný a celistvý obraz o jednání žalobkyně, které svědčí o její vazbě na prostředí vyvíjející činnost proti zájmům České republiky. Je zřejmé, že se nejedná o informace vypovídající o jednorázové aktivitě žalobkyně, ale naopak jde o soubor skutečností probíhajících dlouhodobě, a lze tak dobře vysledovat jejich návaznost a souvislost. Soud si tak spolehlivě mohl učinit obraz o rozsahu, významu a závažnosti zjištěného jednání. Zjištěné skutečnosti soud hodnotil ve vzájemné souvislosti s podklady, které jsou součástí správního spisu, a nemá pochyby o jejich věrohodnosti.
41. Městský soud k tomu doplňuje, že na (přínejmenším potenciální) škodlivost jednání žalobkyně nelze hledět izolovaně optikou pouze konkrétní aktivity samotné žalobkyně, nýbrž všech skutečností, které posuzovaná utajovaná informace podrobně popisuje. Pro závěr o rizikovitosti žalobkyně jsou tedy podle názoru soudu podstatné rovněž ty skutečnosti, které se zdánlivě netýkají jejího vlastního jednání, nýbrž popisu fungování relevantního prostředí. Zasazují totiž poznatky o žalobkyni do kontextu ohrožení veřejného pořádku. Na posuzovanou utajovanou informaci je nutné hledět jako na celek, v němž mají všechny zde popisované skutečnosti svůj význam. Platí tedy, že i skutečnosti s nižší mírou konkrétnosti a individualizace ve vztahu k žalobkyni a její osobní aktivitě mají z pohledu meritorních závěrů o ohrožení veřejného pořádku dostatečný význam (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č.j. 7 Azs 100/2023-21).

42. Je vhodné doplnit, že dle dikce ust. 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty postačuje existence důvodného nebezpečí, že by její držitel mohl při dalším pobytu na území ohrozit veřejný pořádek. Nejsou tedy nutné poznatky o tom, že by žalobkyně již konkrétně vyvíjela činnost proti veřejnému pořádku na území České republiky. Není tedy nutné čekat na to, „až se něco stane“. Podstata utajované informace tkví právě v tom, že další pobyt žalobkyně na území představuje s ohledem na tam obsažené skutečnosti určité riziko z hlediska možného narušení veřejného pořádku. Na tomto závěru tak právě proto nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že je žalobkyně osobou bezúhonnou a nebylo s ní vedeno žádné správní ani trestní řízení, neboť pouze na základě této skutečnosti nelze uzavřít, že by žalobkyně nepředstavovala riziko pro ohrožení veřejného pořádku (srovnej: rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 2 Azs 229/2023-35). Ostatně, ust. § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nehovoří o tom, že cizinec již musí veřejný pořádek závažným způsobem narušit, tedy spáchat konkrétní trestný čin, ale že zde existuje důvodné nebezpečí. Žalovaný zkoumal toliko skutečnost, zda žalobkyně může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nikoli, zda veřejný pořádek již porušila.
43. Soud tedy uzavírá, že z utajovaných informací jednoznačně vyplývá, že by žalobkyně mohla pobytem na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný dle městského soudu postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy.
44. Dále se městský soud zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný jí nesdělil alespoň v obecnosti informace o její činnosti a její potencionální škodlivosti vyplývající z utajované zprávy.
45. V posuzované věci žalovaný do správního spisu zařadil před vydáním rozhodnutí úřední záznam ze dne 22. 3. 2022, čj. OAM-68684-39/ZM-2021, jehož prostřednictvím byla žalobkyně, která posléze do spisu nahlédla, seznámena s tím, že v jejím případě bude pro vydání rozhodnutí podkladem také utajovaná informace. Žalobkyně byla poučena, že s ohledem na povahu podkladů není možné, aby se s utajovanou informací jakkoli seznámila, neboť by došlo ke zmaření účelu utajení.
46. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobkyni nebyla upřena žádná procesní práva v souvislosti s rozhodováním na základě utajovaných informací, neboť byla jednak vyrozuměna o existenci utajovaných informací jako podkladového materiálu pro rozhodnutí, jednak to byl v souladu s právě popsányými východisky správní soud, který se podrobně seznámil s obsahem utajovaných informací a posoudil jejich věrohodnost a přesvědčivost i jejich význam pro posouzení zásadní otázky, zda jednání žalobkyně zakládá důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku na území České republiky, bude-li žalobkyně pobývat na jejím území.
47. Městský soud v Praze má za to, že odmítl-li žalovaný žalobkyni zpřístupnit utajované informace, jednal v souladu se zákonným postupem upraveným v ust. § 169m odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Postup žalovaného je plně v souladu s rozsudkem velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2020 ve věci Muhammad a Muhammad proti Rumunsku (č. 80982/12), na který poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

18. 11. 2021, č.j. 10 Azs 270/2021–54, který konstatoval, že správní orgány jsou povinny cizince informovat alespoň s podstatou důvodů, které z utajovaných informací plynou. Dle městského soudu tak žalovaný v souladu s výše uvedeným učinil a jeho postup byl zcela v souladu se zákonem.

48. Žalovaný v úředním záznamu ze dne 22. 3. 2022 žalobkyni informoval, že zjištěné osobní jednání žalobkyně představuje nebezpečí veřejnému pořádku na území České republiky, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem – za příklad takových jednání, tedy narušení základních právních norem, může být považována i hospodářská kriminalita, která je ve své podstatě kriminalitou nenásilnou s mimořádným sociálním a ekonomickým dopadem na vnitřní stabilitu státu.
49. V napadeném rozhodnutí žalovaný podobně uvedl, že *„zjištěné osobní jednání žadatelky představuje nebezpečí veřejnému pořádku na území České republiky, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Narušení veřejného pořádku ze strany žadatelky může ve svém základě působit proti jednotlivci, ale i proti celospolečenským zájmům, přičemž se tak nemusí nutně sestávat příkladně ze spáchání zločinů, ve kterých je přímo užito násilí proti jednotlivci či skupině, ale i ty nenásilné činy nebo jednání, které mají hlubší přesah do společnosti. Za příklad takových jednání, tedy narušení základních právních norem, tak může být považována i hospodářská kriminalita, která je ve své podstatě kriminalitou nenásilnou s mimořádným sociálním a ekonomickým dopadem na vnitřní stabilitu státu.“* (str. 3 napadeného rozhodnutí).
50. Po seznámení s utajovanými informacemi městský soud uvádí, že žalovaný sdělil žalobkyni podstatu důvodů, které plynou z utajované informace, a umožnil jí, aby se s utajenými informacemi seznámila alespoň v obecné rovině. Sdělením jakýchkoli konkrétnějších informací či detailů by mohlo dojít k ohrožení důvodů jejich utajení. Výše uvedeným postupem žalovaný zajistil v maximální možné míře ochranu procesních práv žalobkyně a svým postupem naplnil § 36 odst. 3 správního řádu. Dle městského soudu tak nedošlo k porušení žalobkynina práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 Listiny.
51. Městský soud v Praze tak uzavírá, že obava z důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla při dalším pobytu na území narušit veřejný pořádek, je v posuzovaném případě namístě a je dostatečně podložena obsahem spisového materiálu.
52. Soud se dále zabýval žalobní námitkou, že žalovaný nedostatečně zjistil a nesprávně hodnotil otázky související s (ne)přiměřeností zásahu vyvolaného napadeným rozhodnutím do rodinného a soukromého života žalobkyně.
53. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci*

řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

54. Městský soud v Praze má na rozdíl od žalobkyně za to, že žalovaný přezkoumal zásah vyvolaný napadeným rozhodnutím do rodinného a soukromého života žalobkyně v dostatečné míře, přičemž náležitě odůvodnil, z jakých důvodů považuje takový zásah optikou skutkových poznatků plynoucích ze správního spisu, především pak z utajované informace, za přiměřený.
55. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, v případě jako je tento, kdy pobyt žalobkyně na území České republiky představuje možné narušení veřejného pořádku, odůvodňuje veřejný zájem na tom, aby se žalobkyně na území České republiky nezdržovala, i případný zásah do jejího soukromého a rodinného života. Čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech předpokládá, že právě ohrožení veřejného pořádku je situace, kdy je takový zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život přípustný. Proto by k nezrušení pobytového oprávnění žalobkyně mohlo dojít pouze tehdy, kdyby zásah do jejího soukromého či rodinného života byl skutečně mimořádně závažný.
56. Soud ověřil, že žalovaný vzal ohledně žalobkynina soukromého a rodinného života v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v řízení uvedla sama žalobkyně, a dále ty, které mu byly známy z jeho úřední činnosti. Stručně řečeno, žalovaný zohlednil dobu pobytu žalobkyně a její rodiny na území, ekonomickou aktivitu a okolnosti výdělečné činnosti žalobkyně i jejího manžela, pobytová oprávnění ostatních členů rodiny. Přihlédl ke všemu, co žalobkyně uvedla při svém výslechu, kde dostatečně podrobně vyličila okolnosti svého soukromého a rodinného života, včetně finanční a majetkové situace, studia nezletilých synů, vazeb na zemi původu, zdravotního stavu (viz str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí).
57. Na základě zjištěných skutečností žalovaný správně vyhodnotil, že následky neprodloužení žalobkynina povolení k pobytu sice dopady na ni i na její rodinu mít budou, nicméně vzhledem k důvodům, pro které byla žalobkynina žádost zamítnuta, jde o následky adekvátní a zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny je přiměřený.
58. Soud rozumí, že zásah rozhodnutí do života žalobkyně a její rodiny bude citelný, ať už se rodina rozhodne vrátit do země původu nebo bude žít v části odloučeně. Shodně s žalovaným má však soud za to, že vzhledem k okolnostem případu nejde o zásah nepřiměřený. Žalobkyně i její manžel jsou v produktivním věku, oba jsou zdravotně způsobilí, schopni být výdělečně činní, žalobkyně kromě zaměstnání ještě podniká, a to bez vazby na konkrétní místo podnikání. Rodina je tedy v každém případě dostatečně finančně zabezpečena. Rodina žije mimo území země původu od roku 2018, resp. 2019, což soud nehodnotí jako dobu, kdy by již zanikly všechny kulturní a sociální vazby a integrace zpět do země původu by nebyla obnovitelná. Lze konstatovat, že rodina žije na území České republiky výrazně kratší dobu, než po jakou žila v zemi původu. Žalobkyně má v zemi původu nemovitý majetek, blízké příbuzné, nelze tedy mít za to, by se rodina ocitla zcela bez zázemí a sociálních vazeb. Žalobkyně uvádí, že nalezení vhodného zaměstnání v zemi původu by bylo obtížné, nicméně toto tvrzení zůstává pouze ve spekulativní rovině. Ani studium synů není na překážku, když žalobkyně neuvádí, proč by synové nemohli studovat v zemi původu. Blízký vztah k otci žalobkyně žijícímu na území České republiky rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

soud nepovažuje za mimořádnou okolnost bránící vystěhování rodiny z území. V případě, že by se rodina rozhodla k částečnému odloučení, lze uvést, že vzhledem k věku synů (starší syn je téměř zletilý, mladší syn je již v období dospívání), taková situace není v současném světě nijak dramaticky neobvyklá a nelze ji tedy považovat za mimořádně závažnou poruchu v rodinném životě, neboť v tomto věku již nejsou nijak výjimečné například případy, kdy dítě studuje střední školu mimo domov a po dobu studia je odloučeno od rodiny. Soud má za to, že závislost synů na matce v tomto věku je již přirozeně oslabena a žalobkyně neuvedla žádné mimořádné okolnosti, které by svědčily o opaku. Z ničeho také nevyplývá ani to, že žalobkyně sama by v zemi původu neobstála, neboť soud nevidí žádnou konkrétní sociální či ekonomickou překážku. V uvedeném proto soud nespatřuje výjimečnou situaci z hlediska vážného dopadu do rodinného života žalobkyně.

59. Soud v tomto směru zohlednil též Úmluvu o právech dítěte, konkrétně její ust. čl. 3, kde je zdůrazněn zájem dítěte a povinnost zabezpečit, aby dítě nemohlo být odděleno od rodičů proti jejich vůli, ledaže jde o oddělení v souladu s právem, které je potřebné v zájmu dítěte. Soud ovšem připomíná i ust. čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, který připouští i oddělení dítěte od rodičů. Je třeba konstatovat, že Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu práva dítěte na osobní kontakt s oběma rodiči, nestanoví však, že oba rodiče musí žít se svými dětmi v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí posoudil mimo jiné věk obou synů a vzhledem k věku též rozsah, ve kterém jsou synové závislí na tom či onom rodiči (srovnej: např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména §§ 46-47 a judikatura tam citovaná). Soud doplňuje, že v posuzovaném případě napadeným rozhodnutím není žalobkyně zcela zbavena možnosti realizovat rodinný život. Napadené rozhodnutí nebrání rodině, aby vycestovala společně, přičemž návrat synů do země původu, kde žili většinu svého života jako v rodné zemi, kde mají blízké příbuzné atd., soud nehodnotí jako rozporný s dikcí Úmluvy o právech dítěte. Napadené rozhodnutí pak ani nepřináší zákaz pobytu na území České republiky a nevylučuje možnost návštěv žalobkyně s rodinou v případě, že se rozhodnou společně nevycestovat.
60. Pokud jde o námitku neprovedení doplňujícího výsledku žalobkyně, městský soud má za to, že žalobkyně měla v průběhu správního řízení dostatečný prostor k uplatnění a precizaci svého tvrzení, jakož i ke sdělení všech okolností, které jsou dle jejího názoru pro posouzení přiměřenosti relevantní. K tomu je třeba doplnit, že v posuzované věci žalovaný aktivně zjišťoval konkrétní okolnosti života žalobkyně (zejména tedy ekonomickou stránku). Soud má za to, že žalovaný se přiměřeností zabýval dostatečně, přihlédl-li k okolnostem, které zjistil ze správního spisu (tj. především z výsledku žalobkyně), a nepochybil, pokud uvážil, že není potřebné doplnit zjištění o další výsledek žalobkyně či jiné důkazy. I bez doplňujícího výsledku tak žalovaný získal dostačující povědomí o fungování rodiny pro to, aby mohl kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k pobytu žalobkyně na ni a na ostatní rodinné příslušníky. Skutečnost, že první nahlédnutí do spisu a výsledek žalobkyně časově předcházely úřednímu záznamu ze dne 22. 3. 2022, v němž žalovaný žalobkyni informoval o tom, že představuje nebezpečí veřejnému pořádku na území České republiky, jinými slovy, že žalobkyně při výsledku nevěděla o existenci utajované informace, nemá dle přesvědčení soudu na zjištění žalovaného vliv. Žalobkyně i tak mohla a měla při výsledku uvést veškeré relevantní skutečnosti, které považovala za důležité, a případně je mohla doplnit a doložit následně před skončením správního řízení.

61. Ani vůči soudu pak žalobkyně ohledně svého osobního a rodinného života neuvedla žádné specifické okolnosti, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jejího života či života členů rodiny v případě ukončení pobytového oprávnění v České republice. Za skutkové situace, která byla dána v nyní řešeném případě, tak při vážení zájmu České republiky na zachování veřejného pořádku, a zájmu cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života, proto žalovaný i z pohledu soudu správně uzavřel, že ve světle zjištěných skutkových okolností případu nebylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do práva žalobkyně na soukromý a rodinný život.

Závěr a náklady řízení

62. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. Výrok II o náhradě nákladů řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu